

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 233/04-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Františka Markoša, bytom B., a Ing. Milana Levického, bytom B., pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01 v období po vydaní nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 140/03 z 12. februára 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Františka Markoša a Ing. Milana Levického **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2004 doručená sťažnosť JUDr. Františka Markoša, bytom B., a Ing. Milana Levického, bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 140/03 z 12. februára 2004 týkajúceho sa namietaného porušenia základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom krajského súdu v označenom konaní.

Sťažovatelia uviedli, že ústavný súd vo výroku nálezu č. k. III. ÚS 140/03-39 z 12. februára 2004, v ktorom vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01 porušil ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal uvedenému orgánu verejnej moci, aby následne vo veci konal bez prietahov.

Podľa názoru sťažovateľov však krajský súd uvedené rozhodnutie ústavného súdu nerešpektuje, pretože *„jediné pojednávanie vo veci bolo dňa 22. 11. 2001 a na vyhlásené uznesenie nevykonal žiadne dokazovanie“*.

Sťažovatelia žiadali, aby im ústavný súd nálezom, vzhľadom na opakované porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zo strany krajského súdu v označenom konaní priznal primerané finančné zadosťučinenie, a to vo výške 15 000 Sk pre každého z nich.

Poukazujúc na svoje príjmové pomery sťažovatelia taktiež požiadali, aby im ústavný súd podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 30 a § 138 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ustanovil v konaní o uvedenej sťažnosti právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že krajský súd, nerešpektujúc nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 140/03-39 z 12. februára 2004, opätovne porušuje základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01.

Zo spisového materiálu týkajúceho sa konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 140/03 vyplýva, že sťažovatelia podali 26. februára 2001 krajskému súdu žalobu o neplatnosť uznesenia mimoriadneho valného zhromaždenia zo 14. decembra 2000 proti Poľnobanke, a. s., B., ktorú 11. apríla 2002 rozšírili o uplatnenie práva na náhradu škody. Konanie je vedené pod sp. zn. 28 Cb 13/01. Krajský súd vo veci nerozhodol, preto sa sťažovatelia 24. apríla 2003 obrátili na ústavný súd namietajúc porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy

argumentujúc, že krajský súd počas vyše dva a polročného konania „*neurobil nič, aby odstránil stav právnej neistoty, ktorá sprevádza súdne konanie*“. Vzhľadom na stav právnej neistoty navrhovatelia žiadali priznať aj primerané finančné zadosťučinenie. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 140/03-39 z 12. februára 2004 vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01 porušil základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, priznal každému zo sťažovateľov finančné zadosťučinenie za utrpenú nemajetkovú ujmu vo výške 10 000 Sk a prikázal krajskému súdu, aby následne vo veci konal bez prietáhov. Nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 140/03-39 z 12. februára 2004 nadobudol právoplatnosť jeho doručením účastníkom konania (čl. 133 a čl. 140 ústavy v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde a § 159 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) 3. marca 2004.

Sťažovatelia sa teda obrátili na ústavný súd namietajúc opätovné porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy krajským súdom v označenom konaní po uplynutí doby troch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia ústavného súdu vo veci (v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom ide o dobu viac ako štyroch mesiacov).

Dĺžka uvedeného obdobia v danom prípade vylučuje záver, že postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 13/01 (v období po 3. marci 2004) sa vyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na tieto skutočnosti preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v predmetnom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikoval bez ďalšieho ako porušenie označeného práva sťažovateľov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne napr. I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04,

III. ÚS 24/04). Rozhodovanie o žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom sa v dôsledku uvedeného stalo bezpredmetným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. augusta 2004